

de kirkelige Myndigheder, der finde Betænelighed ved en almindelig Tilladelse for Geistlige til at medvirke, kunde ville indbrømme denne efter Ansøgning i enkelte foresaldende Tilfælde, dels er det vor Opfattelse, at de Forudsætninger for en almindelig Tilladelse, som Ministeriets Svar fremhæver, i en ikke meget fjern Fremtid ville være opfyldte, forsaavidt de ikke allerede ere det. Vi skulde derfor ønske, at Justitsministeriet ikke vilde betragte Sagen som bortfalden paa Grund af Kirkeministeriets Udtalelse, ligesoverfor hvilken vi først i Almindelighed skulle bemærke, at de religiøse Betæneligheder ved Sigbrændingen ikke ere almindelig anerkjendte hverken af protestantiske eller katolske Geistlige i andre Lande (Bilag I. Side 14—35—38 samt Bilag II. Side 42) eller af den danske Folkekirkes Præster. Flere af disse have i deres Prædikener stillet sig ganske venligt til Sigbrændingspørgsmaalet, og en af vore fremragende Geistlige har udtalt det som sin Overbevisning, at Kirken ikke vilde være berettiget til at modsætte sig en Lov, der paa bød Sigbrænding (Bilag IV. Side 21); langt mindre synes da Kirken at have nogen Anledning til at modsætte sig, at der gives dem, der særlig ønske det, Tilladelse til at lade deres Sig brænde. Fremdeles maa vi fremhæve, at det forekommer os tvivlsomt, om der overhovedet vilde være nogen Anledning til en Forandring af de rituelle Former; Kirken anvender jo nu den samme Jordpaafastelsesformular ved Sig, der jordsættes, ved saadanne, der nedlægges i Kirkernes Krypter, eller som balsameres, og endog paa saadanne, der overgives til Anatomernes Undersøgelser og Opstilling i videnskabelige Samlinger; den vilde da formentlig ogsaa kunne anvende de samme Former ligesoverfor en Sigbrænding, ved hvilken Siget gennemgaar ganske lignende Iltnings- og Dølningsprocesser som i Jorden, kun med den Forskjel, at disse kemiske Omsætninger her foregaa hurtigt og fareløst, medens de i Jorden bruge Ar og kunne medføre alvorlig Fare for de Efterlevende; Resultatet er i begge Tilfælde det samme: Dølning af alle organiske Bestanddele, saa at kun de uforbrændelige mineraliske Bestanddele blive til Rest.

I Italien og Tydskland udføres de kirkelige Ceremonier derfor ogsaa ganske paa samme Maade, hvad enten Siget senere er bestemt til Jordsættelse eller Sigbrænding.

At de religiøse Indvendinger mod Sigbrændingen ikke ere af absolut Natur, turde vel ogsaa være anerkjendt af Kirkeministeriet derved, at det stiller Muligheden af en Forandring i Udsigt under visse Forudsætninger. Om disse skulle vi særlig tillade os at bemærke følgende:

Sigbrænding har nu efterhaanden banet sig Vej til de fleste europæiske Kulturlande; i Italien er der 5 Sigbrændingsanstalter i Virksomhed, der findes 26 Selskaber for Sigbrænding, og Lovgivningen lægger ingen Hindringer i veien for denne Virksomhed. I Tydskland findes en fungerende Sigbrændingsanstalt i Gotha, og der er nu anvist Plads til en saadan i Berlin; i Schweiz er Sigbrænding tilladt i flere Kantoner; i England er der nylig foretaget de to første Sigbrændinger; i Pesth er fakultativ Sigbrænding indført; i Spanien og Portugal ser Spørgsmaalet om den fakultative Sigbrændings Tilladelighed sin Løsning nær; i de Forenede Stater i Nordamerika, hvor fremragende Geistlige varmt have understøttet Sagen, findes flere Sigbrændingsanstalter i Virksomhed osv. — kort, Sagen er i stærk Fremgang i saa godt som alle civiliserede Lande.

At Tankesættet i vort Folk ikke forarges ved Tanken om Sigbrænding, fremgaar deraf, at Foreningen har fundet saa stærk Tilslutning, og at Medlemmerne tilhøre alle Samfundsklasserne, ligesom der blandt dem findes mange Kvinder. Ogsaa Dagspressens Udtalelser, som maa antages at svare til den offentlige Mening, have gennemgaaende været særdeles sympatetiske ligesoverfor Sagen.

Der synes os dog heller ikke at være Grund til at antage, at Nogen skulde forarges over, at der indbrømmedes Medborgere Ret til at lade deres Sig behandle paa en saadan Maade, at de blev usfadelige for Andre, naar dette kan ske paa en fuldstændig høitidelig og sømmelig Maade; vort Andragende gaar jo kun ud paa at opnaa Frihed for dem, der ønskede, at deres Sig skulde brændes, medens det aldrig har været Hensigten at paatvinge Andre vore Anskuelser eller træde deres Tankesæt og religiøse Opfattelse for nær.

Med Hensyn til Fordringen om, at de hygieiniske Grunde til at forlade Jordsbegravelsen maatte gjøre sig gjældende med en mere overbevisende Magt, skal Bestyrelsen for Forening for Sigbrænding henvisse til Stadslægens Udtalelser om vore Kirkegaard (Bilag III. Side 18 ff.), endvidere til de i Rolding i August 1881 samlede Lægers enstemmige Udtalelse (Bilag I. Side 24) og til Sundhedskollegiets Svar paa Ministeriets Henvendelse til det i Anledning af denne Sag (Bilag I. Side 24) og endelig til den medfølgende Udskrift af Foreningens Protokol (Bilag V.); vi skulle samtidig tillade os at fremhæve, at man for at bedømme Faværene ved Jordsættelse hos os særlig maa erindre